

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.122/2022/25.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2022. szeptember 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. március 31. napján kihirdetett 31.B.475/2021/55. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2022. június 30. napjáig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 32 442 (harminckettőezer-négyszáznegyvenkettő) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 31. napján kihirdetett 31.B.475/2021/55. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért – mint erőszakos többszörös visszaesőt – 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, és az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Az elsőfokú bíróság rendelkezett még az eljárás során lefoglalt tárgyakról, amelyek egy részét – a lefoglalás megszüntetése mellett – a vádlottnak, másik részét a sértettnek rendelte kiadni, míg a további bűnjelek megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 1.731.148 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében. Mellékelte fellebbezésének indokolását, amelyben a vádlott erőszakos többszörös visszaesői mivoltára figyelemmel a rá irányadó büntetési tételkeret figyelembe vételével indítványozta a büntetés kiszabását. A vádlott és védője egyaránt elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés, illetve hatályon kívül helyezés érdekében fellebbeztek.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.989/2021/11. számú átiratában az elsőfokú ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, és arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a büntetést kiszabó részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és alkalmazzon a vádlottal szemben súlyosabb főbüntetést. Egyebekben az elsőfokú helybenhagyására tett indítványt. A másodfokú ügyészség átiratában utalt arra, hogy az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének - a lehetőségek figyelembevételével - eleget tett. Tisztázta, hogy a sértett sérülése életveszélyesnek minősül, egyben, hogy maradandó fogyatékossgal is járt. Álláspontja szerint azonban az ítélet személyi része a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjai alapján részben megalapozatlan, a törvényszék a mellékbüntetéseket nem rögzítette, továbbá azt, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.VIII.27.376/2008/23. számú ítélete a Fővárosi Bíróság 22.Bf.VIII. 5979/2009/7. számú ítéletével emelkedett jogerőre. Ezenkívül az elsőfokú bíróság helytelenül rögzítette, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.Bk. 32.572/2013/6. számú ítéletével megállapított összbüntetés tartama 2 év 7 hónap 10 nap, mert az helyesen 2 év 7 hónap 15 nap. Ezen körülmények tekintetében az iratok alapján az előéleti adatok pontosítására tett indítványt.

[4] Álláspontja szerint a törvényszék számot adott arról, hogy milyen bizonyítékok támasztják alá a vádlott általi elkövetést, és miért nem fogadható el a vádlott védekezése. Helytálló érveléssel zárta ki a sértett részéről a bosszú lehetőségét. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmény jogi minősítése is. A büntetéskiszabási körülmények körében azonban az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a vádlott erőszakos többszörös visszaeső, ezért a rá irányadó tételkeretet figyelembe véve indítványozta a büntetését meghatározni. Álláspontja szerint a speciális prevenció szempontjait érvényesítve súlyosabb szabadságvesztés kiszabása indokolt a vádlottal szemben.

[5] A védő a Fővárosi Ítéltáblán előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg és védencét mentse fel a testi sértés büntettének vádjá alól. Másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnél enyhébb büntetést szabjon ki, enyhébb büntetési nemet alkalmazzon, illetve az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét csökkentse. Ehhez kapcsolódóan indítványozta, hogy védencével szemben a fegyház fokozatnál enyhébb végrehajtási fokozat kerüljön megállapításra, és őt ne zárják ki a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, illetve, hogy mentesítsék a nagy összegű bűnügyi költség viselése alól.

[6] A védő beadványában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, tehát a tényállás hiányos, részben felderítetlen, a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával ellentétes, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A védői érvelés szerint helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú bíróság részéről az, hogy ítéletében kizárta annak lehetőségét, hogy a sértett lépének sérülése eleséstől is keletkezhett. Az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett megállapítása ezzel ellentétes, éppen úgy nyilatkozott, hogy nem zárható ki annak lehetősége, hogy a sértett sérülését elesés, vagy valamire ráesés okozta. Hivatkozott továbbá arra, hogy az orvosszakértő nem mondta ki, hogy a sértett bal kézháti sérülése kizárólag külső erőbehatástól keletkezhett, mégis ezt a sérülést is úgy tüntette fel az elsőfokú ítélet, hogy az a vádlott bántalmazása következtében keletkezett. Kifogásolta a védő, hogy a törvényszék a vérgyanús szennyeződéseket, a vádlottnak a menstruációs vérzésre történő hivatkozását elvetve, annak tulajdonította, hogy erősen vérzett a sértett szája a vádlott általi bántalmazás következtében. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a kórházi ellátás során ilyen sérülést nem írtak le, arra történő utalás csak a biztosítási intézkedésről szóló rendőri jelentésben volt. A védő felhívta a figyelmet arra, hogy a genetikai szakvélemény a vádlottól lefoglalt nadrágon a sértettől származó vérszennyeződést nem mutatott ki, ennek ellenére ezt a szakvéleményt az elsőfokú bíróság ítéletében, mint a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékot tüntette fel.

[7] A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás nem volt elég alapos, a törvényszék eljáró tanácsa nagyon könnyen lemondott, tanú6 tanú felkutatásáról és tanú5 tárgyaláson történő tanúkénti kihallgatásától, továbbá tanú1 ismételt idézésétől. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a bizonyítási eljárás keretében indokolatlannak látta tanú2 és a kerületszám1 kerületi közterület-felügyelet csoportvezetőjének tanúkénti kihallgatását. Különösen sérelmezte, hogy a sértett nem került kihallgatásra az elsőfokú tárgyaláson, így részére nem lehetett kérdéseket feltenni, és nem lehetett ellenőrizni a szavahihetőségét. Hivatkozása szerint az elsőfokú eljárás alatt a sértett az Emberbarát Alapítványnál tartózkodott, onnan idézhető lett volna. A védő kiemelte, hogy védencének vallomása következetes és logikus volt, ezért a terhére értékelt hiányos bizonyítékok kétséget kizáróan nem bizonyítják a bűnösségét. Erre figyelemmel védence felmentését indítványozta.

[8] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését annak írásbeli indokolásában foglaltakkal együtt fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és védencét mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodsorban a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte, illetve azt, hogy ha az ítéltábla a törvényszék ítéletét felülbírálatra alkalmatlannak találja, akkor azt helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra. Perbeszédében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott kellő mélységben védence egészségügyi állapotával, nem szerezte be a róla korábban készült orvosszakértői véleményeket. A különböző időben készült szakvélemények pedig védence pszichés állapotával kapcsolatban különböző megállapításokat tettek, csak az a közös bennük,

hogy mindegyik tartalmazza, hogy a vádlott börtöntűró képessége alacsony. Álláspontja szerint ez a mulasztás is az ítélet hatályon kívül helyezése irányába hat.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Elmondta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, éppen ő volt az, aki befogadta a sértettet, próbált neki jobb életet biztosítani, ezért életszerűtlen, hogy ő bántalmazta volna. Utalt arra, hogy sohasem bántalmazta a sértettet, aki vissza akarta kapni a gyermekét, de azt csak akkor lehetett volna, ha leáll az alkohollal. A vádlott állítása szerint éppen ebben próbált segíteni a sértettnek, mert ő akkor már nem volt alkoholfüggő. Előadta továbbá a vádlott, hogy a pszichés állapota rossz, jelenleg idegsebészeti vizsgálatra vár, gerinc-műtét válhat szükségessé. Fájdalmai vannak, morfin tartalmú gyógyszereket kap.

[10] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[11] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat betartotta. A vádlottal szemben mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott. A tanút és az igazságügyi orvosszakértőket is a törvényben előírt módon figyelmeztette, és az egyéb bizonyítékokat is szabályosan tette a bizonyítás anyagává. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak. Észlelte a bíróság, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmaz számozott bekezdések, azonban ez nem eljárási hiba, csupán ügyviteli mulasztásnak minősül.

[12] A felmentésre és hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

[13] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges, a bizonyítás szempontjából releváns, és elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, azokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, azonban kézzel írt beadványaiban a bűnösségét cáfoló bizonyítékok beszerzését indítványozta, továbbá a megromlott egészségi, pszichés és testi állapotára, alacsony börtöntűró képességére hivatkozott. A vádlott a tárgyaláson sem kívánt összefüggő vallomást tenni, azonban kérdésekre hajlandó volt válaszolni, melynek során tagadta a bűncselekmény elkövetését. Védekezést terjesztett elő, mely szerint a bűncselekmény napján a sértett tanú²val együtt elment az ingatlanból 17 óra körül, és utána már nem is tértek vissza. Álláspontja szerint sértett¹ a sérüléseit már a cím⁴ lakás elhagyását követően úgy szerezhetette, hogy elesett vagy ráesett valamire. Az ingatlanban rögzített vérnyomokkal kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy a sértett meztelenül mászkált a

lakásban és a menstruációs vérrel összevázta a padlót, melyet ő utóbb igyekezett felmosni, és a felmosásra használt eszközről kerülhetett vérnyom falra is.

[14] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadásával és védekezésével szemben a sértett nyomozás során tett vallomása, az igazságügyi orvos szakértő véleménye és kiegészítő szakvéleménye, valamint a tárgyaláson tett megállapításai, az igazságügyi genetikai szakértő szakvéleménye és a tárgyaláson tett nyilatkozatai, a vádlott alkoholos befolyásoltságáról készült szakvélemény, az elmeorvos szakértői és pszichológus szakértői vélemény, a tárgyaláson kihallgatott, valamint a felolvasással a tárgyalás anyagává tett tanúvallomások és a rendelkezésre álló bünyügyi iratok alapján állapította meg.

[15] A törvényszék ítéletében helytállóan hivatkozott arra, hogy sértett1 sértett a nyomozás során tanúkihallgatása és folytatódó tanúkihallgatása során következetesen tette meg a vallomásait, azok terhelők voltak a vádlottra nézve. A sértett tényállításait az ügy egyéb bizonyítékai alátámasztották, így az a tényállás megállapításának alapjául szolgálhatott. A sértett következetesen számolt be a bántalmazás előzményeiről, a bántalmazás módjáról, lefolyásáról, végül arról, hogy hogyan hagyta el az ingatlant és kért segítséget. A nyomozás során tett sértetti vallomásokat az elsőfokú bíróság törvényesen felolvasással tette a tárgyalás anyagává. Megállapítható ugyanis, hogy a törvényszék mindent megtett annak érdekében, hogy kihallgassa a sértettet, azonban a sértett1 felkutatására tett intézkedései, végül a személykörözés kibocsátása sem vezetett eredményre. Helytállóan hivatkozott azonban a törvényszék ítéletében arra is, hogy a egyéb2 által biztosított dokumentumok alapján kizárható, hogy a sértetti vallomást a bosszú motiválta volna és az hamis tartalmú lenne.

[16] Helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai és az orvosszakértőnek a tárgyaláson tett nyilatkozatai alátámasztják a sértetti előadást. A védő fellebbezése indokolásában és a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében, továbbá a vádlott nyilatkozataiban tévesen hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül rögzítette ítéletében a szakértő megállapításait. Hivatkozásuk szerint – helyes értelmezés mellett – az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozata nem zárta ki, hogy a sértett nem a sértett szerinti bántalmazástól, hanem egyéb, pl. eleséstől, ráeséstől sérült meg. A törvényszék helytállóan rögzítette az igazságügyi orvosszakértőnek az elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozatát, mely szerint kizárólag a lépsérülés az, amely pl. kemény tárgyra történő ráeséstől is származhat. Egyértelműen nyilatkozott azonban arra, hogy a sértettet több erőbehatás érte, több erőbehatás okozta a sérüléseit. Ezen sérülések egy része pedig nem jöhetett létre eleséstől, ráeséstől, továbbá a bal bordaív alatt kifejezett nyomásérzékenység, a lép felső pólusán 2 cm-es hosszanti felszínes repedés és a lép környezetében, kisebb szivárgó vérzéssel járó csepleszszakasz zúzódása egyidejűleg, egyetlen erőbehatástól, eleséstől, ráeséstől nem jöhetett létre. A szakértő egyébként a tárgyaláson tett nyilatkozata során a bal felső szemhéj duzzadtságát, bevérzettségét is olyan sérülésként jelölte meg, amelynél a bizonyossággal határos módon kizárható az eséstől való keletkezés.

[17] A törvényszék helytállóan zárta ki azt a vádlotti védekezést, hogy a helyszínen rögzített vérnyomok menstruációs vérzésből származnak. Ezt cáfolták az ingatlanon kívül is folytatódó vérnyomok, továbbá a biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló rendőri jelentés, mely a sértettel kapcsolatban rögzítette, hogy szája erősen vérzett. Az elsőfokú bíróság logikus magyarázatát adta annak, hogy utóbbi sérülés a kórházi ellátás során miért nem került rögzítésre. tanú4 a tárgyaláson kihallgatott tanú, a cselekményt követően a sértettől szerzett tudomást a bántalmazásáról és sérüléséről, vallomása a sértett szavahihetőségét erősítette meg. Az elsőfokú bíróság tárgyalásán meghallgatta az igazságügyi genetikai szakértőt és ítélete 6. oldalának végén és 7. oldalának elején, pontosan rögzítette, hogy ez a bizonyítás mire terjedt ki. A vádlott melegítő nadrágján talált szennyeződés a vádlott és a sértett közvetlen kapcsolatba kerülésére utalt, mely kapcsolat lehetett akár a sértett bántalmazása is, de bármi más is, hiszen ők egy háztartásban laktak.

[18] Az elsőfokú bíróság a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján tette a bizonyítás anyagává tanú2, tanú5 és tanú3 tanúk nyomozás során tett vallomásait. A törvényszék által elutasított bizonyítási indítványok kapcsán megállapítható, hogy olyan személyek tanúkénti kihallgatása érdekében előterjesztett indítványok kerültek elutasításra, akik a tényállás megállapítása szempontjából nem bírtak relevanciával, nem voltak észlelői a bűncselekmény elkövetésének, arról nem szereztek tudomást. További tanúkat pedig az elsőfokú bíróság azért nem tudott meghallgatni, mert az eljárás során nem voltak elérhetőek.

[19] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint kisebb részben megalapozatlan, mert az eljáró bíróság nem rögzítette a vádlott ittasságára vonatkozó adatokat. Ezért az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tárgyaláson ismertetésre került orvosszakértői vélemény alapján a tényállást annyiban egészíti ki, hogy a vádlott vérében a cselekmény elkövetése idején 2,0-2,4 gramm/liter (ezrelék) véralkohol-koncentráció volt, amely nála közepes fokú alkoholos befolyásoltságot eredményezett.

[20] Ezen túlmenően a másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit a bűnügyi előélete körében annyiban helyesbíti, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. július 29. napján kelt és 2013. augusztus 16. napján jogerőre emelkedett 7.Bk.32.572/2013/6. számú összbüntetési ítéletével 2 év 7 hónap 15 nap fegyházbüntetést állapított meg. A Fővárosi Ítéltábla a személyi körülmények ezen túlmenő kiegészítését nem látta indokoltnak.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó. Így a vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, eltérő tényállás megállapítására, és ezen keresztül a vádlott felmentésére, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek.

[22] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Az igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint a sértett két sérülése is életveszélyes volt, ellátatlan állapotában halálának egyértelmű beálltával is számolni lehetett volna. A halál beállta elmaradásának oka a kellő időben megtörtént szakszerű és célirányos, a kor színvonalának megfelelő orvosi ellátás volt. Az elsőfokú bíróság a jogi minősítés körében helytállóan állapította meg, hogy a bántalmazás eredményét illetően a vádlott terhére legalább az eshetőleges szándék megállapítható. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak a jogi minősítés kapcsán kifejtett álláspontját.

[23] A Fővárosi Törvényszék törvényesen állapította meg, hogy Terhelt1 vádlott a bűncselekményt, mint erőszakos többszörös visszaeső követte el, azonban az elsőfokú ítéletben nem rögzítette ennek indokát. Ezt a másodfokú bíróság annyiban pótolja, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pont c) alpontja szerint erőszakos többszörös visszaeső az a többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követ el, a b) pontban foglaltak szerint pedig többszörös visszaeső az, akit a szándékos bűncselekmény elkövetését megelőzően visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és az utolsó büntetés kitöltésétől vagy végrehajtása megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekménye elkövetéséig három év még nem telt el. A törvényszék rögzítette ítéletében, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. november 7. napján kelt 15.B.V.26.408/2012/75., illetve a Fővárosi Törvényszék a 2014. március 19. napján jogerőre emelkedett 24.Bf.V.5383/2014/16. számú ítéletével rablás büntette és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt – mint erőszakos többszörös visszaesőt – 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre ítélte, mely büntetésből a vádlott 2018. szeptember 10. napján szabadult. A jelen bűncselekmény elkövetéséig - 2020. december 6. napjáig - pedig a korábbi büntetés kitöltésétől három év még nem telt el.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetéskiszabási körülményeket, melyek csupán azzal az enyhítő körülménnyel egészítendő ki, hogy a vádlott személyiségzavarban szenved, amely azonban a betegség szintet nem éri el, korlátozó tényezőt nem jelent.

[25] Az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó speciális büntetéskiszabási rendelkezésre figyelemmel a vádlottal szemben a büntetési tételkeret 2-16 év. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben a középértékhez közeli 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztést és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezek a fő- és mellékbüntetések nem aránytalanok a cselekmény tárgyi súlyához és a vádlott alanyi bűnösségének fokához, és az alkalmazott fegyház fokozat is törvényes. A vádlottnak a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárása a törvény kötelező rendelkezésén alapszik.

[26] A másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Törvényszéknek azon álláspontját, hogy a vádlottat a nyomozás és az elsőfokú eljárás során felmerült teljes bünygyi költség viselésére kötelezte. Nem állapítható meg ugyanis az, hogy az igazságügyí genetikai szakértői vizsgálat, és a szakvélemény elkészítése szükségstelenül merült volna fel.

[27] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[28] A Fővárosi Ítéltábla a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védő díjaként felmerült bünygyi költség megfizetésére.

[29] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2022. június 30. napjáig – más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés fogamatba vételéig – letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[30] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2022. szeptember 9.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.475/2021/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 6.Bf.122/2022/25. számú végzése folytán 2022. szeptember 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. szeptember 9.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..